

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Poczty i Telegrafów

z dnia 25 sierpnia 1923 r.

zawierające przepisy wykonawcze dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn.

Na podstawie art. 53 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299) art. 12 ustawy z dn. 3 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 51, poz. 314), art. 10 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33, poz. 263) oraz art. 27 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296) zarządza się co następuje:

Postanowienia wstępne.

1. Sposób powoływania przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn.

§ 1. W sprawach, w których chodzi o opodatkowanie spadku, legatu lub darowizny według przepisów ustawowych, obowiązujących na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, należy powoływać zasadniczo nie ustawy: z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299), z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33, poz. 263) i z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296), lecz „Przepisy o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej”, ogłoszone rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 4 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. № 55, poz. 391) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 61, poz. 453). Należy przytem posługiwać się formą następującą: „art. ... Przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn z dnia 4 maja 1923 r.

(Dz. U. R. P. № 55, poz. 391) lub formą skróconą: „art. . . . Przepisów o opodatkowaniu spadków”.

Tylko w korespondencji z władzami i urzędami, mającymi siedzibę na obszarze b. dzielnic: austriackiej i pruskiej, należy powoływać ustawy, wyżej wymienione. Odszukanie potrzebnych postanowień ułatwi załączony klucz (załącznik 1).

§ 2. Paragrafy, powołane w tem rozporządzeniu bez dalszego określenia, oznaczają przepisy niniejszego rozporządzenia.

2. Zastosowanie przepisów prywatno-prawnych.

§ 3. Użyte w niniejszem rozporządzeniu skrócenie „K. C.” oznacza kodeks cywilny Napoleona, skrócenie „K. C. P.” kodeks cywilny Królestwa Polskiego.

Przepisy niniejszego rozporządzenia, powołujące postanowienia tych dwóch kodeksów, mają zastosowanie (poza przypadkami, wymienionymi w § 7, ustępie drugim oraz w § 35 ustępie ostatnim) na obszarze dawnego Królestwa Kongresowego.

Skrócenie „K. C. R.” oznacza rosyjskie prawo cywilne (część pierwszą tomu dziesiątego Zbioru Praw Cesarstwa Rosyjskiego, wyd. z 1914 r.), a przepisy niniejszego rozporządzenia, powołujące prawo cywilne rosyjskie, mają zastosowanie na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, w części województwa białostockiego, obejmującej powiaty białostocki, bielski, grodzieński, sokołski i wolkowski oraz na obszarze powiatów: wileńskiego, osmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego.

W razie braków lub wątpliwości, wynikających przy stosowaniu niniejszego rozporządzenia na obszarze, wymienionym w ustępie poprzednim, należy stosować drogą analogji przepisy dotyczące obszaru dawnego Królestwa Kongresowego.

GZĘŚĆ PIERWSZA.

Podatek spadkowy.

3. Przedmiot podatku.

(Art. 1 Przep. o op. sp.).

§ 4. Jeżeli w przypadku, przewidzianym w art. 781 K. C., spadkobiercy przyjęli spadek, który przypadł na spadkodawcę, to podatek spadkowy należy się zarówno od spadku, który przypadł na spadkodawcę, jakoteż z powodu nabycia odnośnego majątku przez spadkobierców.

§ 5. W razie substytucji (art. 1043—1074 K. C.) podlega podatkowi zarówno nabycie majątku przez „obowiązane do oddania” jak nabycie przez „powołanego”.

Celem wymierzenia podatku „obowiązanemu do oddania” stosowane będą przepisy o opodatkowaniu zapisu użytkownika (art. 5 Przep. o op. sp. oraz § 30).

Podatek przypadający na „powołanego” oblicza się według stopy taryfowej (art. 9 Przep. o op. sp.), wynikającej ze stopnia pokrewieństwa między testatorem, który substytucję zarządził, a „powołanym”.

Celem wymierzenia tego podatku stosowane będą postanowienia o nabyciu majątku, obciążonego

użytkowaniem (art. 7, ustęp trzeci Przep. o op. sp. oraz §§ 28 i 29). Za obowiązanych do uiszczenia uważa się dzieci „obowiązanego do oddania”, żyjące w czasie wymierzenia podatku względnie zstępnych dziecka (art. 1051 K. C.), w tymże czasie żyjących.

„Powołany” ma w ciągu miesiąca od dnia, w którym ustało korzystanie, służące „obowiązanemu do oddania”, donieść o tem właściwemu urzędowi skarbowemu (§§ 39 do 47).

§ 6. Jeżeli na skutek nabycia majątku sposobem, określonym w art. 1 Przep. o op. sp. nastąpiło umorzenie wierzytelności spadkodawcy w drodze „pomieszczenia” (art. 1300 K. C.), to wartość tej wierzytelności wlicza się mimo to do podstawy wymiaru.

Jeżeli wierzyciel testamentem zwolnił dłużnika od zobowiązania, to dłużnik ma uiszczyć podatek spadkowy, jak gdyby odnośna wierzytelność była mu legowana.

§ 7. Podatek spadkowy należy wymierzyć również w razie uznania zaginionego za zmarłego (art. 52 K. C. P. w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 27 stycznia 1922 r., Dz. U. R. P. № 11, poz. 87). W tym celu przyjmuje się, że zaginiony umarł w dniu, określonym w decyzji, uznającej go za zmarłego.

Przepis powyższy (oraz § 57) będą stosowane (ze względu na rozporządzenie Rady Ministrów z dni. 15 maja 1922 r., Dz. U. R. P. № 43, poz. 360) również na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego tudzież w części województwa białostockiego, wymienionej w ustępie trzecim § 3.

4. Ustalenie podstawy wymiaru.

(Art. 3 do 8, oraz 35 do 39. Przep. o op. sp.).

§ 8. Za podstawę wymiaru przyjmuje się czystą wartość majątku, który podatnik otrzymał drogą spadku lub legatu.

Wartość czystą oblicza się przez potrącenie długów i ciężarów od wartości ogólnej.

§ 9. Władza skarbowa ustala szacunek przedmiotów spadkowych według ich stanu w dniu śmierci spadkodawcy, a według wartości w czasie, w którym władza skarbowa ustala szacunek; w razie zaś wcześniejszej sprzedaży przedmiotu spadkowego — według wartości w czasie sprzedaży.

Przepis powyższy stosuje się odpowiednio do długów i ciężarów.

Obliczenie wartości ogólnej.

§ 10. Wartość ogólna nieruchomości i ruchomości przyjmuje się w sumie, wyrażającej ich wartość sprzedażną t. j. odpowiadającej cenom sprzedaży przedmiotów tego samego rodzaju.

§ 11. Co do ruchomych zabytków sztuki i kultury, korzystających z opieki prawa w myśl dekretu z dnia 31 października 1918 r. (Dz. P. P. P. № 16, poz. 36), może Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w przypadkach na szczególne uwzględnienie zasługujących zezwolić na wniosek podatnika na przyjęcie wartości ogólnej w sumie niższej niż wartość sprzedażna.

Ulga powyższa jest wykluczona, jeśli spadkodawca trudnił się zawodowo handlem rzeczami wyżej określonymi.

Przyznanie ulgi uzależnia się od zapisania do inwentarza zabytków sztuki i kultury (art. 5 powołanego dekretu).

W razie zbycia przedmiotów, objętych ulgą, drogą kontraktu zamiennego będzie podatek podwyższony według wartości w czasie zbycia.

§ 12. Jako wartość ogólną prawa do czynszu lub do innych powinności z tytułu wieczystej dzierżawy (dominium directum) przyjmuje się iloczyn z pomnożenia rocznej kwoty wspomnianych świadczeń przez dwadzieścia pięć (ustęp a art. 5 Przep. o op. sp.).

§ 13. Celem obliczenia wartości wierzytelności należy do kwoty kapitału doliczyć odsetki w dniu śmierci spadkodawcy już wymagalne ale nieuiszczone; przy papierach procentowych zaś wartość kuponów już płatnych a niezrealizowanych oraz odsetki za czas od płatności ostatniego kuponu, do dnia śmierci spadkodawcy.

Prawa wątpliwe.

§ 14. O ile do majątku, podlegającego podatkowi spadkowemu, należy prawo, co do którego zachodzi wątpliwość, czy lub w jakiej mierze ono istnieje lub czy i w jakiej mierze jest wykonalne, wlicza się to prawo do podstawy wymiaru według jego przypuszczalnej wartości (art. 4 Przep. o op. sp.).

Izba skarbową może jednak tymczasowo prawa takiego nie wliczać do podstawy wymiaru i rozstrzygnięcie odroczyć do czasu wyjaśnienia niepewnych okoliczności, od których zależy istnienie lub wykonalność prawa. W takim razie właściwy urząd skarbowy (§§ 39 do 47) utrzymuje owo prawo w ewidencji.

Podatnik winien w ciągu miesiąca od dnia, w którym dowiedział się o ostatecznym wyjaśnieniu stanu rzeczy, dostarczyć odnośnych danych właściwemu urzędowi skarbowemu.

Izba skarbową może uzależnić odroczenie rozstrzygnięcia od oddania urzędowi skarbowemu na przechowanie dokumentów, które dotyczą prawa wątpliwego (obligów, weksli i t. p.). Zwrot dokumentów, może nastąpić dopiero po ostatecznym ustaleniu przez władzę skarbową kwoty podatku, przypadającego od wartości owego prawa i uiszczeniu tej kwoty.

§ 15. Jeśli w myśl ustawy z dnia 10 maja 1919 r. (Dz. P. P. № 41 poz. 298) zgłoszono straty wojenne, poniesione przed śmiercią spadkodawcy, to sumy wyrażającej wysokość strat, nie wlicza się na razie do podstawy wymiaru podatku spadkowego. Władza skarbową utrzymuje przypadek taki w ewidencji.

Ruchomości domowe.

§ 16. Ruchomości domowe t. j. rzeczy, wymienione w ustępie drugim art. 8 Przep. o op. sp., podlegają podatkowi, o ile u spadkodawcy nie były przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowym,

lecz stanowiły przedmiot przemysłu lub handlu albo wogóle należały do gospodarstwa zarobkowego. Kosztowności, dzieła sztuki, antyki, dywany i wogóle przedmioty zbytkowe, w żadnym razie nie należą do przedmiotów uwolnionych od podatku w myśl art. 8 Przep. o op. sp.

§ 17. O ile wartość ruchomości domowych przewyższa minimum, oznaczone w ustępie drugim art. 8 Przep. o op. sp. (w brzmieniu ustalonym w § 1 rozporządzenia z dn. 14 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 61, poz. № 453) względnie w dalszym zmieniającym powołany art. 8, które będzie wydane na podstawie art. 19 ustawy z dn. 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296), to do podstawy wymiaru wlicza się całą wartość, nie zaś tylko nadwyżkę ponad minimum.

Jeżeli ruchomości domowe przechodzą na dwie lub więcej osób, wymienionych w części drugiej art. 8 Przep. o op. sp., to należy co do każdej z tych osób ustalić oddzielnie, czy zachodzi uwolnienie od podatku.

Jeżeli np. przy minimum, wynoszącym 12.600.000 marek do spadku należą ruchomości domowe wartości 24.000.000 marek, a na podstawie testamentu otrzymuje dziecko spadkodawcy część ich wartości 10.000.000 marek, resztę zaś wartości 14.000.000 marek małżonek spadkodawcy, to do podstawy wymiaru podatku, który ma zapłacić dziecko, nie wlicza się wartości ruchomości domowych wcale, a celem wymierzenia podatku małżonkowi wlicza się do podstawy wymiaru wartość ruchomości domowych w kwocie 14.000.000 marek. Jeżeli do spadku należą ruchomości domowe wartości 60.000.000 marek i przechodzą niepodzielnie w równych częściach na pięcioro dzieci, to wszystkie te ruchomości wcale podlegają.

Uwolnienie ruchomości domowych od podatku spadkowego nie wyklucza równoczesnego zastosowania ustępu pierwszego art. 8 Przep. o op. sp., o ile czysta wartość reszty majątku, otrzymanego przez odnośnego nabywcę, nie przekracza minimum, oznaczonego w ustępie pierwszym art. 8 Przep. o op. sp.

Długi i ciężary.

§ 18. Nie potrąca się długów, co do których upłynął termin przedawnienia, o ile podatnik nie udowodnił, że nastąpiła przerwa lub zawieszenie biegu przedawnienia.

§ 19. Ciężarów wieczystych (art. 44 ustawy hipotecznej), służebności gruntowych oraz czynszów i powinności, wynikających z wieczystej dzierżawy (§ 12), o ile obciążeń tych nie ustanowił testator przy tym zapisie, od którego podatek ma być własnie wymierzony — nie potrąca się, gdyż mają być uwzględnione przy ustaleniu sumy wartości sprzedanej (§ 10).

§ 20. Jeżeli do spadku należą zarówno przedmioty, podlegające opodatkowaniu, jako też takie, których się nie wlicza do podstawy wymiaru (art. 8 oraz 35 do 37 Przep. o op. sp.), to celem ustalenia czystej wartości — o ile podatnik lub władza skarbową nie udowodnili, że długi i ciężary w całości lub

w części obciążają tylko przedmioty pierwsze lub tylko drugie—potrąca się taka część długów i ciężarów, jaka odpowiada stosunkowi ogólnej wartości przedmiotów, należących do podstawy wymiaru, do ogólnej wartości wszystkich przedmiotów nabytych.

§ 21. Podatnik winien udowodnić istnienie i wysokość długów i ciężarów, których potrącenia żąda.

Jako środki dowodowe będą przyjęte zasadniczo następujące:

- a) dokumenty, sporządzone przed śmiercią spadkodawcy;
- b) urzędowe odpisy lub świadectwa z wykazów hipotecznych;
- c) księgi handlowe, prawidłowo prowadzone, lub uwierzytelnione odpisy z takich ksiąg;
- d) nakazy płatnicze władz państwowych lub samorządowych;
- e) prawomocne wyroki i decyzje sądów polskich; sądów zagranicznych zaś tylko w takim razie, jeżeli według przepisów o postępowaniu sądowym, obowiązujących w Państwie Polskiem, mogą być przymusowo wykonane.

Władza skarbową może nadto zażądać zaświadczenia wierzyciela, stwierdzającego, że i w jakiej kwocie—w kapitale i odsetkach—dług nie był spłacony w dniu śmierci spadkodawcy; dzień ten należy w zaświadczeniu oznaczyć przez wymienienie daty kalendarzowej.

Zaświadczenie wierzyciela niezgodne z prawdą stanowi występki, przewidziany w art. 31 Przep. o op. sp.

Jeżeli wierzycielem jest Państwo Polskie lub polski związek samorządny, zaświadczenie, o którym mowa, zastąpić można kwitem, z którego wynika, że uiszczenie nastąpiło po śmierci spadkodawcy.

Zaświadczenie o istnieniu i wysokości długu jest wolne od opłaty stemplowej (§ 6, punkt 13 i § 23, punkt 2 Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r., Dz. U. R. P. № 44, poz. 298).

§ 22. Wysokość kosztów ostatniej choroby oraz kosztów pogrzebu i nagrobka można udowodnić rachunkami lub kwitami wierzycieli.

To samo dotyczy takich zobowiązań spadkodawcy, których istnienie zazwyczaj nie bywa stwierdzane dokumentami (jak np. należności osób, które wobec spadkodawcy pozostawały w stosunku służbowym, należności za żywność dostarczoną spadkodawcy i t. p.). Władza skarbową może uznanie długu tego rodzaju za istniejący uzależnić od uprzedniego przesłuchania wierzyciela. Władza skarbową ma w razie takiego przesłuchania zwrócić uwagę wierzyciela na postanowienie art. 31 Przep. o op. sp.

Koszta ostatniej choroby uznane będą tylko o tyle, o ile z rachunku lub kwitu wynika, że w dniu śmierci spadkodawcy nie były uiszczone lub że wprowadzie uiszczone je za życia spadkodawcy lecz nie z jego majątku.

Koszta pogrzebu i nagrobka mogą być uznane wyjątkowo mimo niedostarczenia dowodów pisemnych. Koszta te, nawet w razie złożenia dowodów pisemnych, będą uznane tylko o tyle, o ile odpowiadają stosunkom majątkowym spadkodawcy i zwy-

czajom, przestrzegającym w warstwie społecznej, do której należał.

§ 23. O ile podatnik celem udowodnienia długu spadkowego przedstawił weksel wykupiony lub inny dokument, na mocy którego zobowiązanymi były prócz spadkodawcy jeszcze inne osoby, to władza skarbową zaliczy odnośną sumę do długów spadkowych tylko w razie udowodnienia, że właśnie podatnik, który żąda potrącenia, sumę ową uiszczył okazielowi weksla lub innemu wierzycielowi.

§ 24. O ile w przypadku, przewidzianym w § 23, podatnik, który dług uiszczył, ma regres do innego zobowiązanego, to władza skarbową zaliczy do długów spadkowych tylko tę kwotę, co do której podatnikowi prawo regresu nie służy. Potrącenie zatem nie nastąpi wcale, gdy przedmiotem prawa regresu jest cała uiszczona kwota. Jeżeli podatnik twierdzi, że regresu nie wykona, potrącenie długu zależy od oddania dokumentu władzy skarbowej na przechowanie.

§ 25. Przyznanie długu w testamencie nie stanowi samo przez się dowodu istnienia długu.

§ 26. Nie będą uznane za dowód wyroki i decyzje sądowe, wydane po śmierci spadkodawcy przeciw jego następcom, o ile opierają się na przyznaniu ze strony następców.

§ 27. Długi spadkodawcy wobec osoby, obowiązaną do uiszczenia podatku spadkowego, lub wobec osób podstawionych (art. 911 i 1100 K. C.), o ile opierają się na dokumentach (§ 21 ustęp a), będą uznane tylko w takim razie, jeżeli te dokumenty uzyskały datę pewną (art. 1328 K. C.) przed śmiercią spadkodawcy. O ile jednak ustalenie daty pewnej nastąpiło dopiero w ciągu ostatnich trzech miesięcy przed śmiercią spadkodawcy, długi tego rodzaju będą uznane tylko przy przeprowadzeniu dodatkowych dowodów, wskazanych przez właściwą władzę skarbową.

§ 28. O ile spadkobierca lub legatarjusz otrzymuje przedmiot obciążony użytkowaniem, to celem ustalenia podstawy wymiaru nie potrąca się wartości tego ciężaru od wartości ogólnej. Wymierza się zatem podatek, jak gdyby nabyty przedmiot nie był obciążony użytkowaniem.

Przepis powyższy dotyczy zarówno przypadków, w których użytkowanie obciążało już własność spadkodawcy, jakoteż tych przypadków, w których ono powstaje równocześnie z nabyciem własności przez spadkobiercę lub legatarjusza.

§ 29. Podatek wymierzony w myśl § 28 od nabycia przedmiotu obciążonego użytkowaniem, jest płatny — jeżeli go dostatecznie zabezpieczono — po ustaniu użytkowania.

Jeżeli jednak nabywca zbył przedmiot, poddany użytkowaniu, kontraktem zamiennym (art. 1104 K. C.), zawartym przed ustaniem użytkowania, to podatek płatny jest już wskutek zawarcia owego kontraktu.

W razie odroczenia płatności należy podatek uiszczyć w ciągu miesiąca od ustania użytkowania lub od zawarcia kontraktu zamiennego. W tymże czasie

ma podatnik zawiadomić właściwy urząd skarbowy (§§ 39 do 47) o płatności podatku.

Jeżeli podatku, którego płatność została odroczone, nie zapłacono w terminie, podanym w ustępie poprzednim, to pobiera się karę za zwłokę (art. 25 Przep. o op. sp.) za czas od upływu wspomnianego terminu. Do tego czasu nie pobiera się ani kary za zwłokę ani odsetek za odroczenie (art. 26 Przep. o op. sp. i § 83).

§ 30. Niezależnie od podatku, określonego w § 29, który w myśl art. 17 Przep. o op. sp. ma uiścić osoba, otrzymująca przedmiot, obciążony użytkowaniem, wymierza się podatek od nabycia użytkownika, o ile ono powstaje równocześnie z nabyciem własności przedmiotu, obciążonego użytkowaniem. Ten ostatni podatek ustala się według zasad, podanych w art. 5 Przep. o op. sp., a do uiszczenia obowiązany jest w myśl art. 17 Przep. o op. sp. użytkownik.

6. Wysokość podatku.

(Art. 8 do 16 Przep. o op. sp.).

§ 31. O ile majątek spadkowy przechodzi na małżonka lub zstępny (pozycja 1 taryfy) wymierza się podatek według dwu stóp taryfowych. Jedną z nich nazywać należy „stopa zasadniczą”, druga ma nazwę „stopy pomocniczej”. Zasadnicza jest ta, która odpowiada stopniowi wartości¹⁾, obejmującemu podstawę wymiaru; „pomocniczą” zaś ta, która w taryfie bezpośrednio poprzedza „zasadniczą”. Jeżeli np. w przypadku poszczególnym, stopą zasadniczą jest 8 procentowa, przewidziana w taryfie pod poz. 1 j to pomocniczą jest 6 procentowa, przewidziana pod poz. 1 i.

Celem wymiarzenia podatku według tych dwu stóp należy przedewszystkiem odnaleźć w taryfie stopień wartości odpowiadający podstawie wymiaru i w ten sposób ustalić stopę zasadniczą. Następnie rozdziela się podstawę wymiaru na dwie części: część pierwsza równa się najwyższej kwocie bezpośrednio poprzedzającego taryfowego stopnia wartości, druga obejmuje resztę sumy, będącej podstawą wymiaru. Do części pierwszej zastosowuje się stopę pomocniczą, do części drugiej—zasadniczą.

Przykład (oparty na taryfie, załączonej do rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 14 czerwca 1923 r. Dz. U. R. P. № 61, poz. 453):

Jeżeli syn otrzymał po ojcu spadek czystej wartości 400.000.000 marek, to stopa zasadnicza wynosi 8°/_o (pozycja taryfy 1 j), pomocnicza 6°/_o (poz. 1 i). Część pierwsza podstawy wymiaru wynosi 315.000.000 marek (pozycja taryfy 1 i) i od niej należy wymierzyć 6°/_o, t. j. 18.900.000 marek; od części drugiej, t. j. od 85.000.000 marek wymierza się 8°/_o, t. j. 6.800.000 marek; podatek wynosi zatem w danym przypadku 25.700.000 marek.

§ 32. O ile majątek spadkowy przechodzi na osoby, wymienione w pozycjach 2, 3, 4 lub 6 taryfy, wymierza się podatek według jednej tylko stopy taryfowej, mianowicie według stopy, odpowiadającej

¹⁾ „Stopnie wartości” wymienione są w taryfie pod ogólnym napisem: „czysta wartość otrzymanego majątku w markach polskich”.

temu stopniowi wartości, w którym mieści się suma, stanowiąca podstawę wymiaru.

§ 33. W przypadkach, przewidzianych w § 32, należy wymierzyć podatek w ten sposób, aby z sumy, która służy za podstawę wymiaru, pozostało po potrąceniu podatku nie mniej, niż zostaje z najwyższej kwoty bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości po potrąceniu podatku, przypadającego na ten stopień. O ileby z sumy, która służy za podstawę wymiaru, pozostało po potrąceniu podatku mniej, niż wynosi kwota, zwolniona od podatku w myśl art. 8 Przep. o op. sp., wymierza się podatek tylko w wysokości nadwyżki podstawy wymiaru ponad kwotę zwolnioną.

Przykłady (oparte na taryfie, załączonej do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 czerwca 1923—Dz. U. R. P. № 61, poz. 453):

1. Spadek otrzymuje brat spadkodawcy. Czysta wartość 320 milionów marek. W myśl taryfy (kolumna „j”) wynosi stawka 26°/_o, a podatek 83.200.000 mk. Jeśli od podstawy wymiaru, t. j. od 320 milionów, potrącimy kwotę podatku 83.200.000 marek, to otrzymamy 236.800.000 mk. Jeśli zaś od najwyższej kwoty bezpośrednio poprzedzającego stopnia wartości, t. j. od 315 milionów mk. potrącimy podatek, należący się od niej według taryfy (stawki 23°/_o, wymienionej w kolumnie „i”) w sumie 72.450.000 mk., otrzymamy 242.550.000 marek. Okazuje się więc że spadkobiercy, który otrzymał 320 milionów, pozostałoby po potrąceniu podatku mniej, niż temu, kto otrzymał tylko 315 milionów. Wobec tego wymierza się podatek tylko w kwocie 77.450.000 mk., równającej się różnicy między 320 milionami, a sumą 242.550.000 mk.

2. Spadek po bracie wynosi 1.320.000 mk. W myśl taryfy (kolumna „b”) należałoby wymierzyć podatek (według stawki 4°/_o) w kwocie 52.800 mk. Ponieważ po potrąceniu podatku od podstawy wymiaru pozostałoby tylko 1.267.200 mk., a zatem mniej niż minimum wolne od podatku, przeto należy wymierzyć tytułem podatku tylko 20.000 mk. tak, aby minimum pozostało nietknięte.

Gdyby czysta wartość spadku po bracie wynosiła 1.360.000 mk. należałoby podatek, obliczony (według stawki 4°/_o) w wysokości 54.400 marek pobrać w pełnej kwocie, gdyż po potrąceniu podatku od podstawy wymiaru pozostałoby 1.305.600 mk.

§ 34. Jeżeli majątek spadkowy przechodzi na dwie lub więcej osób, to stopę podatku ustala się co do każdego z nabywców osobno, według czystej wartości części majątku jemu przypadłej (art. 10 Przep. o op. sp.).

Przykłady (oparte na taryfie, załączonej do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 czerwca 1923—Dz. U. R. P. № 61, poz. 453).

Jeżeli np. czysta wartość całego spadku wynosi 2 miliardy marek, a spadek przechodzi w równych częściach na czworo dzieci, to co do każdego z nich podstawa wymiaru wynosi 500.000.000 marek, a stopa zasadnicza 8°/_o (poz. 1 j); każde ma zatem uiścić po 6°/_o od 315 milionów (t. j. 18.900.000 marek) i po 8°/_o od 185 milionów (t. j. 14.800.000) razem 33.700.000 marek.

Jeżeliby czysta wartość spadku, przechodzącego w równych częściach na pięcioro dzieci wynosiła

126 milionów marek, to podatku wcale się nie wymierzy, gdyż każdy spadkobierca otrzyma po 25 milionów 200 tysięcy marek, która to suma jest jeszcze wolna od podatku (art. 8 Przep. o op. sp.).

7. Obowiązek uiszczenia podatku.

(Art. 17 do 20 i 27 Przep. o op. sp.).

§ 35. Jeżeli majątek spadkowy przechodzi na dwie lub więcej osób, to należy—poza przypadkami, wymienionymi w §§ 36 do 38—do każdej z nich zastosować oddzielny nakaz płatniczy.

Jeżeli jeden nakaz płatniczy odnosi się do dwu lub więcej podatników (§§ 36 do 38), to należy mimo to podać w nim wszystkie istotne dane oddzielnie co do każdego z tych podatników.

§ 36. Jeden nakaz płatniczy ma obejmować podatki spadkowe, wymierzone dwu lub więcej podatnikom:

1) jeżeli oni ustanowili wspólnego pełnomocnika do zastępowania ich przed władzą skarbową w sprawie podatku spadkowego (§§ 65, 67 i 80).

2) jeżeli mają wspólnego zastępcę ustawowego, w szczególności:

a) o ile kilku podatników małoletnich nieusamowolnionych pozostaje pod władzą tej samej osoby jako ich ojca (art. 341 K. C. P.) lub matki (art. 43 K. C. P. w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 27 stycznia 1922 r. Dz. U. R. P. № 11, poz. 87);

b) jeżeli kilku podatników małoletnich lub bezwiasnowolnych pozostaje pod władzą tego samego opiekuna (art. 44 i 45 K. C. P. w brzmieniu, ustalonem powołaną ustawą z 1922 r.; art. 330, 347 i nast., 489 i nast. K. C. P., art. 225 i 374¹ K. C. R.) lub kuratora (art. 219 K. C. R.);

c) jeżeli dla kilku podatników nieobecnych ustanowiono tę samą osobę kuratorem (art. 36 do 38 K. C. P., w brzmieniu ustalonem powołaną ustawą z 1922 r.).

3) jeżeli jest ustanowiony wykonawca testamentowy (art. 1025—1034 K. C.; art. 1084 K. C. R.); gdy jest kilku wykonawców, można wystosować nakaz płatniczy do któregokolwiek.

Punkt 2 c) ma zastosowanie również na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz w części województwa białosiockiego, wymienionej w ustępie trzecim § 3 (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 maja 1922 r., Dz. U. R. P. № 43, poz. 360).

§ 37. Władza skarbową może nadto wystosować jeden nakaz płatniczy do dwu lub więcej osób, jeżeli w myśl art. 18 i 19 Przep. o op. sp. osoby te są solidarnie obowiązane do uiszczenia podatku (§ 38). Nakaz płatniczy doręcza się w takim razie podatnikowi, który jest w nim najpierw wymieniony. Nie można jednak od jednego z podatników tytułem podatku, przypadającego na niego i innych współnabywców, żądać więcej, niż wynosi czysta wartość części spadku, która przypada na tego podatnika.

§ 38. Postępowanie, określone w § 37, dopuszczalne jest w następujących przypadkach:

1) jeżeli ten sam majątek przypadł w częściach idealnych dwu lub więcej osobom jako spadkobiercom z prawa (art. 718—773 K. C., art. 1104 i nast. K. C. R.) lub jako legatarjuszom ogólnym (art. 1003—1009 K. C.) względnie spadkobiercom testamentowym (art. 1010 i nast. K. C. R.) albo jako legatarjuszom pod tytułem ogólnym (art. 1010—1013 K. C.).

2) jeżeli ten sam przedmiot majątkowy przypadł w częściach idealnych dwu lub więcej osobom jako legatarjuszom szczególnym (art. 1014 — 1024 K. C.).

3) dłużnika zapisu można wezwać do uiszczenia nie tylko tego podatku, który należy się od części spadku, jemu przypadłej, lecz także do uiszczenia podatku od zapisu.

Dłużnikami zapisu są:

a) co do zapisu, ogólnego—spadkobiercy z prawa, o ile należą do osób, mających prawo do części obowiązkowej (dziedziców koniecznych, art. 913—919 oraz 1004 K. C.);

b) co do zapisu pod tytułem ogólnym — osoby wymienione w ustępie a), w ich braku legatarjusz ogólny, a jeżeliby i jego nie było, spadkobiercy z prawa wogóle (art. 1011 K. C.);

c) co do zapisu szczególnego — osoby wymienione w ustępie a) względnie b) (art. 1014 i 1017 K. C.); według art. 1086 K. C. R. — spadkobiercy z ustawy lub spadkobiercy testamentowi.

8. Władze powołane do wymierzenia podatku spadkowego.

(Art. 34 i 40 Przep. o op. sp.).

§ 39. O ile w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o urzędzie skarbowym, należy przez to rozumieć:

w mieście Warszawie—Urząd Skarbowy do spraw opłat stemplowych i podatku spadkowego na m. st. Warszawie;

w mieście Łodzi—Urząd Skarbowy do spraw opłat stemplowych i podatku spadkowego w Łodzi;

w powiecie warszawskim—Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych na powiat warszawski;

w powiecie łódzkim—Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych na powiat łódzki;

na pozostałym obszarze b. dzielnicy rosyjskiej—Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych danego powiatu.

§ 40. Wymierzenie podatku spadkowego należy do urzędu skarbowego, jeżeli cały majątek spadkowy znajduje się na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i zarazem jego wartość ogólna (§§ 10 do 17) nie przewyższa: a) przy spadkach przechodzących wyłącznie na zstępnych lub małżonka—100 milionów marek, b) w innych przypadkach—20 milionów marek. Gdy wartość ogólna przekracza powyższą kwotę, jak również (bez względu na wartość) gdy majątek spadkowy znajduje się częściowo na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, częściowo w innej dzielnicy lub zagranicą, wymierzenie należy do izby skarbowej.

§ 41. Urząd skarbowy ma w każdym razie przeprowadzić całe postępowanie przygotowawcze. Ma zatem—bez względu na wysokość wartości ogólny

nej — zebrać i sprawdzić wszystkie dane, które są potrzebne celem dokonania wymiaru, w szczególności też celem ustalenia rzeczywistej wartości majątku spadkowego.

§ 42. Postępowanie przygotowawcze (§ 41) przeprowadza ten urząd skarbowy, w którego okręgu znajduje się majątek, podlegający podatkowi spadkowemu.

Jeżeli majątek ten znajduje się na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, ale w okręgach kilku urzędów skarbowych, to przeprowadzenie postępowania przygotowawczego należy do tego urzędu, w którego okręgu spadkodawca zamieszkiwał. Jeżeli miał zamieszkanie poza obszarem tych powiatów administracyjnych, w których znajduje się majątek, to właściwość ustali izba skarbowa, w której okręgu mają swe siedziby interesowane urzędy skarbowe; jeżeliby znajdowały się w okręgach kilku izb, rozstrzygnie Ministerstwo Skarbu.

O ile w spadku pozostały wierzytelności, hipoteczne lub niehipoteczne (w szczególności też pretensje z tytułu umów ubezpieczenia), to uważa się je za znajdujące się w miejscu zamieszkania spadkodawcy.

§ 43. Gdy na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej znajduje się tylko część majątku podlegającego podatkowi spadkowemu, reszta zaś w innej dzielnicy, to urząd skarbowy, mający siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (§ 42), przeprowadza postępowanie przygotowawcze tylko co do części majątku, znajdującej się na tym obszarze (art. 40 Przepisów o op. sp.).

§ 44. Gdy na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej znajduje się tylko część majątku, podlegającego podatkowi spadkowemu, reszta zaś za granicą, to urząd skarbowy, mający siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (§ 42), przeprowadza postępowanie przygotowawcze również co do części majątku, znajdującej się za granicą.

§ 45. Jeżeli spadkodawca zamieszkiwał na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, a majątek, podlegający podatkowi spadkowemu, znajduje się częściowo w tej dzielnicy, częściowo zaś w innej, a nadto za granicą, to urząd skarbowy, mający siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (§ 42), przeprowadza postępowanie przygotowawcze co do części majątku spadkowego, znajdujących się w b. dzielnicy rosyjskiej oraz zagranicą.

Jeżeli zaś przy takim rozmieszczeniu majątku spadkodawca mieszkał poza b. dzielnicą rosyjską, to wspomniany urząd skarbowy przeprowadza w każdym razie postępowanie przygotowawcze co do części majątku, znajdującej się w b. dzielnicy rosyjskiej. Co do zagranicznego — rozstrzygnie Minister Skarbu (art. 40 Przep. o op. sp.).

§ 46. Gdy cały majątek znajduje się za granicą, to postępowanie przygotowawcze przeprowadza ten urząd skarbowy, w którego okręgu spadkodawca zamieszkiwał.

O ile chodzi o znajdujący się za granicą majątek po obywatelu Państwa Polskiego, który miał zamieszkanie za granicą, urząd skarbowy zaraz po

otrzymaniu wiadomości o takim spadku przedstawia akta za pośrednictwem izby skarbowej Ministerstwu Skarbu celem ustalenia właściwości.

§ 47. Izba skarbowa lub Ministerstwo Skarbu może w przypadku poszczególnym, na wniosek podatnika lub z urzędu, poruczyć przeprowadzenie postępowania przygotowawczego innemu urzędowi skarbowemu, niż określony w §§ 42 do 46.

§ 48. Każdy urząd skarbowy obowiązany jest na żądanie urzędu skarbowego właściwego (§§ 42 do 47) przedsięwziąć dochodzenia, potrzebne do uzyskania danych celem wymiaru podatku.

9. Postępowanie przygotowawcze.

a) Współdziałanie urzędów stanu cywilnego.

(Art. 22 Przep. o op. sp.)

§ 49. Urząd stanu cywilnego zakłada w pierwszym dniu każdego miesiąca „wykaz wypadków śmierci, przeznaczony dla urzędu skarbowego”.

Wykaz ten należy prowadzić według załączonego wzoru 2. Potrzebnych formularzy dostarcza urząd skarbowy, do którego urząd stanu cywilnego ma wysyłać swe zapotrzebowania.

W kolumnie 1 wykazu rozpoczyna się z początkiem każdego miesiąca nowa numeracja.

§ 50. Urząd stanu cywilnego winien każdy akt zejścia zapisać do wykazu niezwłocznie po wciągnięciu go do księgi zgonów.

Urzędnik stanu cywilnego ma wypełnić tylko kolumny 1 do 7, a po upływie każdego miesiąca wykaz podpisać, zaopatrzyć w pieczęć i przesłać urzędowi skarbowemu (§ 39) najpóźniej do piątego dnia następnego miesiąca (np. wykaz za styczeń do dnia 5 lutego).

O ile jednak urzędnik stanu cywilnego nie jest duchownym właściwego wyznania, lecz funkcjonariuszem komunalnym lub policyjnym, to odnośny urząd gminny (magistrat) lub urząd policyjny ma wypełnić także kolumnę 8 ewentualnie też kolumny 9 do 12 według zasad, podanych w § 55, i przesłać wykaz urzędowi skarbowemu w ciągu miesiąca następnego (np. wykaz za styczeń do końca lutego).

§ 51. Jeśli w pewnym miesiącu nie zapisano żadnego aktu zejścia do księgi zgonów, to należy o tem zawiadomić urząd skarbowy.

§ 52. Opłaty pocztowe, należne z powodu korespondencji urzędu stanu cywilnego z urzędem skarbowym, będą uiszczone ryczałtem według zasad, podanych w rozporządzeniu Ministra Poczt i Telegrafów z 25 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. № 58 poz. 413).

Urząd stanu cywilnego wysyła swe listy nieopłacone, umieszcwszy na przesyłce na stronie przedniej uwagę: „Urzędownie — opłatę pocztową uiszcza adresat”. Urząd skarbowy nie może odmówić przyjęcia przesyłki pocztowej, zaopatrzonej w powyższą uwagę.

§ 53. Starostwa oraz komisarze rządowi w Warszawie i Łodzi mają zawiadamiać urząd skarbowy o każdej zmianie, co do ilości i zakresu działania urzędów stanu cywilnego.

b) Współdziałanie urzędów gminnych (magistratów)
(Art. 22 Przep. o op. sp.).

§ 54. Urzędy gminne (magistraty) otrzymują od urzędów skarbowych (§ 39) wykazy wypadków śmierci (§§ 49 i 50), sporządzone przez urzędników stanu cywilnego, będących duchownymi odnośnych wyznań.

§ 55. Urząd gminny (magistrat) ma co do osób, które pozostawiły majątek, wypełnić kolumny 8 do 12. Jeśli zmarły nie pozostawił majątku, to należy wypełnić tylko kolumnę 8 słowami: „bez majątku”.

O ile wyjaśnienia, których ma udzielić urząd gminny (magistrat), (zwłaszcza wyjaśnienia co do stanu majątkowego, dla których jest przeznaczona kolumna 8), nie dadzą się pomieścić w ramach wykazu, należy podać je na osobnych kartkach. Każdą taką kartkę należy oznaczyć zgóry nazwiskiem i imieniem zmarłego oraz numerem kolejnym, pod którym zmarły wymieniony jest w wykazie (np. w formie następującej: „№ 17 wykazu wyp. śmierci za styczeń 1924 r.”).

Tak uzupełniony wykaz ma urząd gminny (magistrat) zwrócić urzędowi skarbowemu w ciągu dwóch tygodni od otrzymania wykazu.

Co do opłat pocztowych stosuje się odpowiednio § 52.

Dalsze postanowienia o współdziałaniu urzędów gminnych zawiera § 63.

c) Współdziałanie sądów i notariuszów.
(Art. 34 Przep. o op. sp.).

§ 56. Sądy, mające siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, mają o każdym wypadku śmierci, co do którego przedsięwzięją czynność urzędową w myśl przepisów prawa spadkowego, zawiadomić urząd skarbowy, w którego okręgu dany sąd ma siedzibę.

W tym celu ma sąd każdy wypadek śmierci zapisać do wykazu prowadzonego według załączonego wzoru 3.

W kolumnie 5 należy czynność urzędową określić jaknajkrócej, np. słowami: opieczętowanie, zarządzenie spisu inwentarza, ogłoszenie postępowania spadkowego w myśl art. 125 U. Hip., podanie o wprowadzenie w posiadanie legatarjusza ogólnego, przyjęcie zrzeczenia się spadku, ustanowienie kuratora spadku wakującego, podanie o udział spadku i t. p.

Kolumny 6 i 7 należy wypełnić tylko o tyle, o ile sąd zna odnośne dane.

§ 57. Do wykazu określonego w § 56, ma sąd zapisywać również decyzje o uznaniu osoby zaginionej za zmarłą (art. 1779° ustawy postępowania cywilnego, w brzmieniu, ustalonym ustawą z dnia 27 stycznia 1922 r., Dz. U. R. P. № 11, poz. 87), wypełniając kolumnę 5 słowami: „decyzja o uznaniu za zmarłego”.

§ 58. Po upływie każdego miesiąca, najpóźniej do 10 dnia miesiąca następnego, sąd przesyła wykaz (bez odezwy) urzędowi skarbowemu.

Jeżeli w pewnym miesiącu żadnego wypadku nie zapisano, sąd zawiadamia o tem urząd skarbowy w powyższym terminie.

§ 59. Urzędnik, wyznaczony do sporządzenia spisu inwentarza (art. 1724 ustawy postępowania sądowego cywilnego), ma na koszt strony interesowanej przesłać urzędowi skarbowemu, w którego okręgu urząd ten ma siedzibę, uwierzytelniony odpis spisu inwentarza.

§ 60. Sądy mają zezwolić funkcjonariuszom skarbowym, legitymującym się aktami, dotyczącymi opodatkowania spadku lub darowizny, na przejście do postępowania spadkowego lub innych akt sądowych, zawierających dane, potrzebne do wymierzenia podatku.

§ 61. Notariusz winien na koszt strony interesowanej przesyłać urzędowi skarbowemu, w którego okręgu ma siedzibę, uwierzytelnione odpisy:

- a) testamentu urzędowego, gdy notariuszowi okazano akt zejścia testatora;
- b) testamentu własnoręcznego lub tajemnego, skoro po zaświadczeniu przez sąd oddany został notariuszowi do przechowania;
- c) spisu inwentarza (§ 59).

(Uwierzytelnienie nie podlega opłacie stemplowej. Należy przesłać: odpisy za pierwszą połowę miesiąca—najpóźniej 20 dnia tego samego miesiąca; za drugą połowę — najpóźniej 5 dnia miesiąca następnego.

d) Zeznanie majątku spadkowego.
(Art. 22 Przep. o op. sp.).

§ 62. Spadkobiercy, legatarjusze i osoby, które wskutek śmierci spadkodawcy nabywają użytkowanie majątku spadkowego, jak również wykonawca testamentowy i kurator spadku wakującego mają na wezwanie urzędu skarbowego złożyć zeznanie majątku spadkowego, ułożone według załączonego wzoru 4. Mają przytem zastosować się do „instrukcji o sposobie zeznania majątku spadkowego” (załącznik 5). Jeśli spadkobierca lub legatarzusz lub nabywający użytkowanie jest małoletnim nieusamowolnionym, to obowiązku powyższego winien dopełnić ojciec lub opiekun.

Urząd skarbowy wyznaczony w swoim wezwaniu termin, w ciągu którego należy złożyć zeznanie. Ten termin ma wynosić przynajmniej miesiąc od doręczenia wezwania i nie może upłynąć przed końcem okresu, wynoszącego trzy miesiące i 40 dni od dnia otwarcia spadku (art. 795 K. C.).

§ 63. O ile spadkobiercy (legatarjusze) mieszkają poza siedzibą urzędu skarbowego, może urząd skarbowy wystosować do nich wezwanie do złożenia zeznania majątku spadkowego za pośrednictwem urzędu gminnego (magistratu).

Urząd gminny (magistrat), otrzymawszy od urzędu skarbowego wezwanie dla osób obowiązanych do złożenia zeznań wraz z dołączonymi do nich formularzami zeznań, winien bezzwłocznie wręczyć je adresatom. Po złożeniu zeznań przez adresatów winien urząd gminny (magistrat) zbadać i stwierdzić wiarygodność tych zeznań, jakoteż własnoręczność podpisów zeznających i zwrócić je urzędowi skarbowemu najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni od chwili otrzymania formularzy od urzędu. Jeśliby termin ten nie mógł być dotrzymany z jakiegokol-

wiek bądź powodu, to urząd gminny (magistrat) jest obowiązany zawiadomić o tem urząd skarbowy wraz z podaniem powodów.

§ 64. Spadkobierca, legatarjusz ogólny, legatarjusz pod tytułem ogólnym, wykonawca testamentowy oraz kurator spadku wakującego, obowiązani są złożyć zeznanie, obejmujące cały spadek. Legatarjusz szczególny może złożyć zeznanie, dotyczące tylko jego zapisu. Użytkownik może ograniczyć się do zeznania, obejmującego przedmioty, poddane użytkowaniu.

Jeżeli urząd skarbowy zażądał zeznania od dwu lub więcej osób, wymienionych w § 62, to one mogą złożyć jedno zeznanie wspólne, zaopatrzone w podpisy wszystkich zeznających.

Urzędowe poświadczenie własnoręczności podpisu, umieszczonego na zeznaniu majątku spadkowego nie podlega opłacie stemplowej (§ 23 punkt 2 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych” z dn. 24 kwietnia 1923 r., Dz. U. R. P. № 44 poz. 298 w związku z § 6, punktem 13 tychże Przepisów).

§ 65. Podpisanie zeznania przez pełnomocnika osoby, którą urząd skarbowy wezwał do złożenia zeznania, jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy osoba wezwana nie może zeznania złożyć osobiście z powodu istotnej przeszkody (wyjazdu, choroby i t. p.) i jeżeli zarazem urzędowi skarbowemu złożono pełnomocnictwo, bądź ogólne (co do wszystkich interesów mocodawcy) bądź szczególne, upoważniające do działania w sprawie wymiaru podatkowego po danym spadkodawcy. Urząd skarbowy może po ustaniu przeszkody zażądać dodatkowego umieszczenia na zeznaniu podpisu osoby wezwanej.

§ 66. Osoba, wezwana do złożenia zeznania (§§ 62 i 63), może zamiast zeznania złożyć — w pierwopisie lub urzędownie zaświadczonej odpisie — spis inwentarza majątku spadkowego, sporządzony już w myśl przepisów prawa cywilnego, lub powołać się na spis inwentarza, przesłany już urzędowi skarbowemu (§ 59).

Zwalnia to od zeznania tylko o tyle, o ile inwentarz zawiera dane, wskazane w formularzu zeznania (wzór 4) i instrukcji (załącznik 5) i jeżeli strona oświadczyła zarazem, że wszystkie dane, które obowiązana jest dostarczyć, podała w spisie inwentarza i zeznała je według najlepszej wiedzy zgodnie z prawdą, nie zatajając żadnego przedmiotu, który był własnością spadkodawcy w dniu jego śmierci.

e) Obowiązek udzielania wyjaśnień.

(Art. 22 Przep. o op. sp.).

§ 67. Osoby, wymienione w § 62, jak również dłużnicy spadkodawcy oraz ci, w których posiadaniu znajdują się przedmioty spadkowe, obowiązani są na żądanie którejkolwiek władzy skarbowej podać szczegółowo i zgodnie z prawdą wszelkie znane im okoliczności, których znajomość potrzebna jest celem wymiaru podatku spadkowego.

Osoby te są obowiązane na żądanie władzy skarbowej okazać będące w ich posiadaniu dokumenty i księgi handlowe w pierwopisach lub wie-

rzytelnych odpisach o ile przejrzenie dokumentów lub ksiąg jest potrzebne do sprawdzenia danych, na których wymiar ma się oprzeć. Osoby te — o ile w ich interesie został sporządzony spis inwentarza przez organa sądowe — obowiązane są na żądanie władzy skarbowej złożyć spis inwentarza w urzędownie zaświadczonej odpisie.

W razie złożenia pełnomocnictwa, określonego w § 65, należy wezwania do udzielania wyjaśnień doręczyć pełnomocnikowi. W takich razach wezwania ma być zaopatrzone w adres, ułożony w formie następującej: „Do p. N. N. do rąk p. X. Y, pełnomocnika”.

f) Domniemanie prawne co do właściciela przedmiotów oddanych na skład.

(Art. 6 Przep. o op. sp.).

§ 68. Jeżeli podatnik jest zdania, że spadkodawca nie był właścicielem przedmiotów, co do których w myśl art. 6 Przep. o op. sp. zachodzi domniemanie prawne, że należały do spadkodawcy, to ma mimo to, przedmioty te wymienić w dziale 1 zeznania. Zarazem ma w kol. 4 lub w osobnym wywodzie przytoczyć okoliczności faktyczne, z których zdaniem jego wynika, iż owe przedmioty nie należały do majątku spadkodawcy. Te okoliczności ma udowodnić dokumentami lub świadkami. Świadków przesłuchuje władza skarbowa.

Władza skarbowa orzeka według swego uznania, czy dowód przeciwny jest wystarczający.

Jeżeli komuś na podstawie otrzymanego pełnomocnictwa służy prawo podnoszenia odsetek z majątku oddanego na skład lub rozporządzania temi odsetkami, to praw tych nie uważa się za prawo rozporządzania majątkiem, na skład oddanym, w rozumieniu art. 6 Przep. o op. sp.

g) Ustalenie wartości majątku spadkowego.

(Art. 23 Przep. o op. sp.).

§ 69. W przypadkach, przewidzianych w zdaniu trzecim art. 23 Przep. o op. sp. władza skarbowa ustala wartość sprzedażną na podstawie opinii stałych znawców, ustanowionych i zaprzysiężonych przez sąd.

Znawców ustanawia sąd pokoju na żądanie urzędu skarbowego.

§ 70. Znawcami mogą być tylko osoby własnowolne, zasługujące na pełne zaufanie i posiadające potrzebne wiadomości zawodowe, oraz znajomość stosunków miejscowych.

§ 71. Urząd skarbowy ma do żądania swego załączyć wykaz osób, które uważa za odpowiednie do pełnienia funkcji znawcy, podając co do każdej z nich: a) wiek, b) zawód, c) adres oraz d) zakres wiadomości, co do którego ma udzielać opinii.

Celem sporządzenia tego wykazu ma urząd skarbowy, o ileby nie posiadał dostatecznych wiadomości o osobach, nadających się do powyższej funkcji (§ 70), zasięgnąć opinii odpowiednich organizacji zawodowych (instytucji kredytowych, ubezpieczeniowych, zrzeszeń rolniczych i t. p.) lub urzędów gminnych (miejskich i wiejskich).

Przed ostatecznym sporządzeniem wykazu ma urząd skarbowy upewnić się, czy osoby przezeń wybrane, skłonne są podjąć się obowiązków znawcy.

§ 72. Sąd, o ile nie ma zarzutów przeciw proponowanym osobom, ustanawia je znawcami, i wzywa je celem odebrania od nich przysięgi.

Przed odebraniem przysięgi sędzia winien wyjaśnić znawcy cel i znaczenie czynności, do których go powołano, oraz świętość aktu przysięgi.

Przysięga winna być odebrana według przepisów postępowania sądowego, przyczem rola przysięgi ma zawierać oświadczenie, że przysięgający będzie pełnił obowiązki znawcy sumiennie według najlepszego swego rozumienia i znajomości rzeczy.

Z aktu odebrania przysięgi będzie sporządzony protokół.

Sąd zawiadomi o osobach znawców, przez siebie zamianowanych i zaprzysiężonych, ten urząd skarbowy, na którego wniosek nastąpiło ich ustanowienie.

Jeśli sąd niektórych osób wymienionych w wykazie, sporządzonym przez urząd skarbowy, nie ustanowił znawcami, to ma o tem zawiadomić urząd skarbowy, przytaczając powody.

Sąd winien na wniosek władzy skarbowej lub z urzędu skreślić ze spisu znawców, ustanowionych na żądanie władzy skarbowej, osoby, co do których stwierdzono, że nie odpowiadają warunkom wymienionym w § 70, lub które na skutek choroby albo podeszłego wieku nie mogą spełniać czynności znawcy.

§ 73. Znawca, który na skutek wezwania ze strony władzy skarbowej wydał opinię o wartości przedmiotu majątkowego celem opodatkowania spadku, może żądać zwrotu wydatków oraz wynagrodzenia za pracę według zasad, podanych w §§ 74 i 75.

§ 74. Znawca może żądać zwrotu kosztów przejazdu, jeśli — ze względu na znaczną odległość lub trudności komunikacji pieszej — użycie środka przewozowego było niezbędne lub stosowne.

Należność tę oblicza się zasadniczo według kosztów użycia środka przewozowego najtańszego. Władza skarbowa może jednak przyznać zwrot wydatków, poniesionych w kwocie wyższej, o ile okazało się niezbędnym lub stosownym użycie środka przewozowego droższego.

§ 75. Znawca może żądać wynagrodzenia za pracę. Należność tę ustala się według długości czasu użytego na pracę, potrzebną do wydania opinii, oraz według stopnia poniesionego trudu, ewentualnie też z uwzględnieniem wydatków, które znawca ponieść musiał poza kosztami przejazdu (§ 74).

§ 76. Jeśli znawca, wezwany przez władzę skarbową, stawił się w miejscu, przez nią wyznaczonym, ale czynności, do której go wezwano, nie wykonał na skutek oznajmienia urzędnika, kierującego ustaleniem wartości, że udział znawcy nie jest potrzebny, lub na skutek innych przyczyn, od znawcy niezależnych, to może żądać zwrotu wydatków, które ponieść musiał (§§ 74 i 75).

§ 77. Żądanie wypłacenia należności, przewidzianych w §§ 74 i 75, winien znawca zgłosić zaraz po wydaniu opinii — należności zaś, określonej w § 76, zaraz po stwierdzeniu, że wydanie opinii nie nastąpi.

Jeśliby zgłoszenie w terminach powyższych nie było możliwe, winno nastąpić najpóźniej w ciągu tygodnia.

h) Postanowienia karne.

(Art. 31 do 33 Przep. o op. sp.).

§ 78. Urząd skarbowy ma wniosek o ściganie występku, przewidzianego w art. 31 Przep. o op. sp., skierować do urzędu prokuratorskiego, w którego okręgu urząd skarbowy ma siedzibę.

Ponieważ w sprawach o występki, pociągające za sobą karę więzienia, rozprawa główna może nastąpić bez śledztwa wstępnego (art. 545 ustawy postępowania karnego), przeto urząd skarbowy ma przeprowadzić dochodzenia w sposób tak wyczerpujący, aby prokurator mógł złożyć sądowi akt oskarżenia na podstawie danych i dowodów, dostarczonych mu przez urząd skarbowy.

§ 79. Niedopełnienie obowiązków, przewidzianych w §§ 14, 29, 62 i 67, podlega grzywnie przewidzianej w myśl art. 32 Przep. o op. sp. (w brzmieniu, podanem w § 3 rozporządzenia z dn. 14 czerwca 1923 r., Dz. U. R. P. № 61, poz. 453 względnie w dalszych rozporządzeniach, które będą wydane na podstawie art. 19 ustawy z dn. 24 marca 1923, Dz. U. R. P. № 44, poz. 296).

Grzywnę tę wymierza urząd skarbowy.

Jeśli obowiązku nie dopełniono do dnia, w którym następuje wymierzenie grzywny, to urząd skarbowy ma w orzeczeniu o grzywnie wyznaczyć termin nowy. W razie bezskuteczności tego wezwania urząd skarbowy wymierza grzywnę ponownie.

10. Wymiar podatku.

(Art. 24 Przep. o op. sp.).

§ 80. Urząd skarbowy zawiadamia podatnika o wymiarze podatku spadkowego przez nakaz płatniczy. Jeżeli wymierzyła izba skarbowa, zaznaczy to urząd skarbowy w nakazie płatniczym.

Co do doręczenia nakazu płatniczego pełnomocnikowi należy postąpić w sposób, wskazany w § 67.

§ 81. Urząd skarbowy ma na żądanie podatnika wydać zaświadczenie, że podatek spadkowy został wymierzony (ewentualnie też, że go w zupełności zapłacono), oraz że pewne oznaczone przedmioty, pozostałe w spadku (np. pewną nieruchomości, pewną wierzytelność), wciągnięto do podstawy wymiaru.

Można też wydać podatnikowi na jego żądanie zupełny spis przedmiotów, wciągniętych do podstawy wymiaru.

Zaświadczenia powyższe podlegają opłacie w myśl pozycji 20 taryfy, załączonej do rozporządzenia z dn. 14 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 61, poz. 452).

11. Uiszczenie podatku i grzywien.

(Art. 24 do 26 Przep. o op. sp.).

§ 82. Podatek spadkowy (§ 80) należy uiścić w ciągu miesiąca od doręczenia nakazu płatniczego. Grzywna (§ 79) jest płatna w ciągu miesiąca od doręczenia decyzji, którą nałożono grzywnę.

Odwołanie od nakazu płatniczego samo przez się nie odracza płatności podatku.

Przymusowe ściągnięcie grzywny może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się decyzji, którą nałożono grzywnę.

§ 83. Podanie o odroczenie płatności podatku albo o zezwolenie na uiszczenie ratami należy wnieść do urzędu skarbowego, od którego pochodzi nakaz płatniczy. Można je wnieść również przed dokonaniem wymiaru, a w szczególności umieścić w dziale V zeznania majątku spadkowego. Decyzję wydaje izba skarbowa.

Od płatnika, któremu zezwolono na odroczenie płatności lub na spłatę ratami (art. 26 Przep. o op. sp.), będą pobierane odsetki w wysokości $\frac{1}{2}\%$ miesięcznie płatne zdołu (odsetki za odroczenie); przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały. W razie niedotrzymania terminu będzie pobrana od całej sumy, nieuiszczonej w terminie, kara za zwłokę, przewidziana w art. 25 Przepisów o op. sp.

12. Wpływ podatku spadkowego na prawo rozporządzania majątkiem spadkowym.

(Art. 27 Przep. o op. sp.).

§ 84. Czynności następujące:

1) przepisanie majątku spadkowego w księdze hipotecznej,

2) wprowadzenie w posiadanie spadkobiercy nieporządkowego (art. 724 i 770 K. C.) lub legatarjusza ogólnego (art. 1008 K. C., art. 1742 ustawy postępowania sądowego cywilnego); zezwolenie na sprzedaż majątku spadkowego, przewidziane w art. 1751 ustawy postępowania sądowego cywilnego,

3) na obszarze, określonym w ustępie trzecim § 3: zatwierdzenie testamentu (art. 1060 i nast. K. C. R.) oraz zatwierdzenie spadkobrania z prawa (art. 1408 ros. ustawy postępowania sądowego cywilnego),

4) zatwierdzenie fundacji powołanej do życia przez testament (art. 2 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 15, poz. 215), lub zapisu na rzecz istniejącej osoby prawnej (art. 6 powołanego dekretu),

5) sporządzenie aktu notarialnego lub uwierzytelnienie przez notariusza własnoręczności podpisu na dokumencie — o ile odnośny akt ma na celu bądź zbycie przedmiotu spadkowego bądź podział majątku spadkowego bądź zaciągnięcie pożyczki, zabezpieczonej na tym majątku bądź pokwitowanie z uiszczenia długu, odpowiadającego wierzytelności spadkowej,

6) uiszczenie długu przez dłużnika spadkodawcy,

7) wydanie przedmiotów spadkowych przechowywanych przez osoby trzecie, — w szczególności też wymienionych w § 68,

8) wypłaty sum ubezpieczonych, płatnych wskutek śmierci spadkodawcy, — mogą nastąpić zasadniczo tylko za uprzednim zezwoleniem właściwego urzędu skarbowego lub za okazaniem zaświadczenia, przewidzianego w § 81, o ile z takiego zaświadczenia wynika, iż przedmiot, o który chodzi, został wciągnięty do podstawy wymiaru i że wymierzony podatek uiszczono w zupełności.

Urząd skarbowy udzieli zezwolenia na przedsiębioranie czynności wyżej wymienionych, jeżeli podatek spadkowy, należący się od osoby, która żąda wykonania danej czynności, został wymierzony i w całości zapłacony, a przedmiot o który chodzi, wciągnięty do podstawy wymiaru. Jeżeli podatku wymierzone-

go nie uiszczono lub jeżeli nie nastąpił jeszcze wymiar podatku, udzieli urząd skarbowy zezwolenia zasadniczo tylko w razie dostatecznego zabezpieczenia podatku; co do podatku jeszcze nie wymierzonego, zabezpieczenie polegać może w szczególności na zatkowym uiszczeniu kwoty, która prawdopodobnie będzie wymierzona.

W przypadkach, wymienionych wyżej w punktach 5 do 8, może być udzielone zezwolenie bez zabezpieczenia lub przy częściowym zabezpieczeniu, jeżeli reszta majątku spadkowego, nie objęta czynnością, na którą zezwolono, niewątpliwie zapewnia ściągnięcie całego podatku.

13. Środki prawne.

(Art. 29 Przep. o op. sp.).

§ 85. Od nakazu płatniczego (§ 80) można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od doręczenia.

Odwołanie wnosi się zawsze do urzędu skarbowego, od którego pochodzi nakaz płatniczy, także wówczas, gdy podatek wymierzyła izba skarbowa.

§ 86. Urząd skarbowy przedstawia odwołanie izbie skarbowej, uzupełniwszy akta danemi, które potrzebne są do rozstrzygnięcia. Gdy podatek wymierzył sam urząd skarbowy, to ma, przesyłając akta, przedstawić swój umotywowany wniosek.

Jeżeli podatek wymierzył sam urząd skarbowy, a z danych, które zebrał, wynika niewątpliwie, że odwołanie jest w całości uzasadnione, to nie przesyła akt izbie lecz wydaje orzeczenie sam.

§ 87. Izba skarbowa orzeka w drugiej i ostatniej instancji wskutek odwołań od wymiarów, dokonanych przez urząd skarbowy.

Odwołanie od własnych wymiarów przedstawia z umotywowanym wnioskiem Ministerstwu Skarbu. Załatwia je sama, gdy jest niewątpliwe, że odwołanie jest w całości uzasadnione.

§ 88. Od orzeczenia, którem nałożono grzywnę (art. 32 Przep. o op. sp.), można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od doręczenia.

Odwołanie wnosi się do urzędu skarbowego, który wydał zaskarżone orzeczenie. Rozstrzyga izba skarbowa.

14. Wznowienie postępowania.

§ 89. Jeżeli osoba, która złożyła zeznanie (§ 62), dowiedziała się następnie, że do majątku, podlegającego podatkowi spadkowemu, należą przedmioty nieobjęte zeznaniem, lub że wogóle ujawniły się okoliczności faktyczne, uzasadniające wymierzenie podatku w sumie wyższej, niż wynikająca z zeznania pierwotnego, to ma w ciągu miesiąca od dnia, w którym otrzymała wiadomość o tym stanie rzeczy, złożyć właściwemu urzędowi skarbowemu zeznanie dodatkowe.

O ile to zeznanie dodatkowe weszło do urzędu skarbowego po wymierzeniu podatku na podstawie zeznania pierwotnego, władza skarbowa ustala podatek spadkowy ponownie i uwzględni odpowiednio podatek wymierzony pierwotnie.

§ 90. Jeżeli podatnik dopiero po upływie terminu, w którym mógł wnieść odwołanie od nakazu płatniczego (§ 85), dowiedział się o okolicznościach

faktycznych, które, gdyby były znane w czasie wydania nakazu płatniczego, spowodowałyby wymierzenie podatku w kwocie niższej lub zaniechanie wymiaru, to może w ciągu miesiąca od dnia, w którym ten stan rzeczy doszedł do jego wiadomości, żądać ponownej decyzji o należności lub wysokości podatku spadkowego. Żądanie to uwzględnione będzie tylko wówczas, jeżeli z zachodzących okoliczności wynika, że podatnik nawet przy dołożeniu odpowiedniej staranności o rzeczywistym stanie rzeczy wiedzieć nie mógł.

Przepisy powyższe stosują się np. w przypadku, gdy wyrokiem sądowym ustalono, że osoba, która rościła sobie prawo do spadku (a wobec tego złożyła zeznanie majątku spadkowego i na jego podstawie otrzymała nakaz płatniczy), prawa tego nie ma.

Podanie o wznowienie postępowania należy wnieść do tego urzędu skarbowego, który wydał nakaz płatniczy. Decyzja należy zawsze do izby skarbowej. Od decyzji odmownej można wnieść odwołanie, do którego stosują się odpowiednio §§ 85 do 87.

§ 91. W postępowaniu wznowionem stosują się odpowiednio §§ 62 do 79.

CZĘŚĆ DRUGA.

Podatek od darowizn.

15. Przedmiot.

(Art. 1 i 2 Przep. o op. sp.).

§ 92. Podatek od darowizn będzie pobierany również od rozporządzeń między żyjącymi, mających na celu utworzenie fundacji (art. 1 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. № 15, poz. 215), od aktów działowych (art. 1075 K. C. i art. 219 K. C. P.) oraz od aktów wydzielenia (art. 994 K. C. R.) i aktów posagowych (art. 1001 K. C. R.).

16. Analogiczne zastosowanie przepisów o podatku spadkowym.

§ 93. Do podatku od darowizn stosują się odpowiednio przepisy §§ 5, 6, 8, 9 do 21, 23, 24 oraz 26 do 34.

Ilekcio w przepisach tych użyto wyrazów: „spadek” lub „legat” (zapis), należy je zastąpić wyrazem „darowizna”; słowa: „spadkodawca” lub „testator” wyrazem „darujący”, wyrazy „spadkobierca” lub „następca” słowem „obdarowany”; zamiast wyrażenia „śmierć spadkodawcy” należy podstawić: „zdziałanie aktu darowizny”, zamiast „podatku spadkowego” „podatek od darowizn”.

17. Współdziałal notariuszów.

(Art. 15, 28 i 34 Przep. o op. sp.).

§ 94. Od darowizny, działywanej w formie aktu notarialnego, należy podatek uiścić gotówką do rąk notariusza — o ile nie zachodzą przypadki, przewidziane w § 98.

Strony umawiające się obowiązane są na wezwanie notariusza podać mu szczegółowo i zgodnie z prawdą wszelkie znane im okoliczności, których znajomość potrzebna jest celom wymiaru podatku.

§ 95. O ile przedmiotem darowizny jest prawo, co do którego zachodzi wątpliwość, czy lub w jakiej mierze ono istnieje lub czy i w jakiej mierze jest wykonalne (§ 14), postąpi notariusz, jak gdyby tej wątpliwości nie było.

Analogiczne zastosowanie ustępu drugiego § 14 przez notariusza zależy od uprzedniego zezwolenia izby skarbowej, w której okręgu notariusz ma siedzibę.

§ 96. Jeżeli obdarowany przyjmuje według treści aktu darowizny długi lub ciężary, to notariusz może tylko wówczas potrącić je od wartości ogólnej celem ustalenia wartości czystej (art. 3 Przep. o op. sp.), gdy są w akcie darowizny szczegółowo wymienione w sposób, wskazany w ustępie 15 „Instrukcji o sposobie zeznania majątku spadkowego” (załącznik 5).

§ 97. Notariusz winien zapytać strony umawiające się, czy obdarowany otrzymał od darującego już przedtem darowizny, a w razie odpowiedzi twierdzącej wezwać je, aby wymieniły: miejscowość i daty działywania darowizn, ich przedmiot oraz notariuszów lub władze skarbowe, którzy obliczyli podatek (opłatę, należność) od tych poprzednich darowizn. Notariusz ma zwrócić uwagę stronom, że udzielenie odpowiedzi niezgodnych z prawdą stanowi występki, przewidziany w art. 31 Przep. o op. sp. Odpowiedź stronom ma podać w akcie, choćby była ujemna.

W razie odpowiedzi twierdzącej notariusz oblicza podatek od ostatniego aktu darowizny tymczasowo bez uwzględnienia darowizn poprzednich. Zastosowanie art. 14 Przep. o op. sp. jest rzeczą władzy skarbowej (§ 104).

§ 98. Notariusz nie pobiera podatku:

- od rozporządzeń między żyjącymi, mających na celu utworzenie fundacji (art. 1 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. № 15, poz. 215);
- od darowizn, które podlegają zatwierdzeniu przez władzę stosownie do art. 16 powołanego dekretu;
- o ile darowizna obejmuje majątek, który darujący posiadać będzie w dniu swej śmierci (np. w przypadku przewidzianym w art. 1082 K. C.);
- o ile przedmiotem darowizny są pretensje z tytułu strat wojennych (§ 15);
- o ile izba skarbowa, w której okręgu notariusz ma siedzibę, zezwoliła na działywanie aktu darowizny przed uiszczeniem podatku (w szczególności też w przypadkach przewidzianych w ustępie drugim § 95);
- w razie substytucji (§ 5) notariusz pobiera tylko podatek od darowizny na rzecz „obowiązany do oddania”.

§ 99. W każdym akcie darowizny notariusz winien podać:

- zastosowane postanowienia Przep. o op. sp. lub niniejszego rozporządzenia;
- w razie pobrania podatku: sumę podlegającą opodatkowaniu i dane, według których została ustalona, stopy taryfowa, kwotę podatku;
- w razie nierozporządzenia podatku — uzasadnienie.

§ 100. Notariusz winien przesłać na koszt strony urzędowi skarbowemu, w którego okręgu ma siedzibę, w terminie ustanowionym w § 61, uwierzytelniony odpis aktu darowizny.

Uwierzytelnienie odpisu nie podlega opłacie stemplowej.

O ile chodzi o akty, przewidziane w ustępach a) i b) § 98, ma notariusz zaznaczyć na odpisie, któremu Ministerstwu złożył odpis aktu stosownie do art. 6 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o fundacjach i o zatwierdzeniu darowizn i zapisów (Dz. P. P. P. № 15, poz. 215).

§ 101. Notariusz wpłaca do kasy skarbowej, w której okręgu ma siedzibę, kwoty pobrane tytułem podatku od darowizn łącznie z pobranymi tytułem opłat stemplowych.

Notariusz winien gotówkę pochodzącą z powyższych źródeł, przelewać do kasy skarbowej: za każdy tydzień — w ciągu pierwszych 2-ch dni tygodnia następnego. Wpłaty za ostatni okres pewnego miesiąca nie należy łączyć z wniesieniem gotówki zebranej już w miesiącu następnym.

Notariusz składa kasie skarbowej przy każdej wpłacie deklarację, ułożoną według załączonego wzoru 6.

§ 102. Notariusz winien najpóźniej do 15 dnia każdego miesiąca złożyć izbie skarbowej, w której okręgu ma siedzibę „wykaz wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu” za miesiąc poprzedni, ułożony według wzoru 7.

W kolumnie 1 rozpoczyna się z początkiem każdego roku kalendarzowego nowa numeracja.

Notariusz ma zapisać do wykazu wszystkie akty darowizn, zarówno podlegające podatkowi jako też wolne od podatku; przy tych ostatnich należy w kol. 10 zaznaczyć, że zachodzi uwolnienie.

§ 103. Jeżeli osoba, która uiściła podatek do rąk notariusza, jest zdania, że notariusz pobrał więcej niż się należy, to może w ciągu lat trzech od uiszczenia wnieść reklamację do urzędu skarbowego, w którego okręgu notariusz ma siedzibę. Do reklamacji ma załączyć odpis aktu darowizny, uwierzytelniony notarialnie.

Reklamacja nie podlega opłacie stemplowej (§ 6 ustęp 15 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych” z dnia 24 kwietnia 1923 r., Dz. U. R. P. № 44 poz. 298).

Urząd skarbowy, uzupełniwszy akta danemi, które potrzebne są do rozstrzygnięcia reklamacji przedkłada je przełożonej izbie skarbowej.

Od decyzji izby skarbowej można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od doręczenia decyzji. Należy je złożyć temu samemu urzędowi skarbowemu, do którego wniesiono reklamację. Rozstrzyga Ministerstwo Skarbu.

Odwołanie podlega opłacie stemplowej, przewidzianej w pozycji 8 taryfy, załączonej do rozporządzenia z dnia 14 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 61 poz. 452).

Zwrot nadpłaty z urzędu, przewidziany w ostatnim zdaniu art. 29 Przep. o op. sp., zarządza izba skarbową.

18. Wymierzenie podatku przez władze skarbową.
(Art. 28 Przep. o op. sp.).

§ 104. Władza skarbową wymierza podatek od darowizn, od których notariusz nie pobrał podatku wcale lub pobrał go tylko w części. Dotyczy to w szczególności przypadków przewidzianych w §§ 97 i 98.

§ 105. Do podatku od darowizn, wymierzonego przez władzę skarbową, stosują się odpowiednio §§ 35 do 38, 40, 67, 69 do 83, 85 do 88 oraz 90 i 91.

Postępowanie, określone w § 37 jest dopuszczalne, gdy ten sam przedmiot majątkowy przypadł kilku obdarowanym w częściach idealnych.

Władza skarbową może zażądać uiszczenia podatku nie tylko od obdarowanego lecz także od darującego (art. 19, ustęp b, Przep. o op. sp.).

§ 106. Nakaz płatniczy, dotyczący podatku od rozporządzenia między żyjącymi, mającego na celu utworzenie fundacji (§ 98 ustęp a) należy doręczyć fundatorowi lub jego następcą (art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. № 15 poz. 215) względnie organizatorowi składki (art. 5 powołanego dekretu). Nakaz płatniczy, dotyczący podatku od darowizny na rzecz osoby prawnej (§ 98 ustęp b) doręcza się bądź obdarowanej osobie prawnej, bądź darującemu.

W nakazie płatniczym należy zaznaczyć, że podatek jest płatny przed zatwierdzeniem aktu przez właściwą władzę.

Odpis nakazu płatniczego przesyła władza skarbową właściwemu ministerstwu (art. 7 powołanego dekretu i ustęp trzeci § 100. Wydanie zaświadczenia o zatwierdzeniu fundacji lub darowizny przez właściwe ministerstwo może nastąpić dopiero z chwilą uiszczenia podatku, lub na podstawie zezwolenia władzy skarbowej (§ 84).

W razie odmowy zatwierdzenia podatek nie należy się. Właściwe ministerstwo zawiadamia o odmowie władzę skarbową, od której otrzymało odpis nakazu płatniczego.

§ 107. Podatek od darowizny wymierza władza skarbową (§ 40), w której okręgu znajduje się majątek darowany. Jeżeli się znajduje w okręgach kilku władz skarbowych, właściwych przedmiotowo w myśl § 40, to wymiar podatku należy do władzy, w której okręgu położony jest majątek nieruchomy. W braku nieruchomości lub jeżeli nieruchomości położone są w okręgach kilku władz właściwych przedmiotowo, ustala się właściwość miejscową według miejsca działania aktu darowizny. Jeżeli ta miejscowość leży poza okręgami władz interesowanych, lub jeżeli darowizna, zdziałana w b. dzielnicy rosyjskiej, dotyczy wyłącznie majątku znajdującego się poza tą dzielnicą, rozstrzyga izba skarbową względnie Ministerstwo Skarbu.

§ 108. Urząd skarbowy, otrzymawszy wiadomość o darowiznie, od której ma wymierzyć podatek władza skarbową (§ 104), przeprowadza postępowanie przygotowawcze, o ile ono w przypadku poszczególnym jest potrzebne i o ile da się przeprowadzić w okręgu danego urzędu skarbowego.

Urząd skarbowy ukończywszy postępowanie przygotowawcze lub bez takiego postępowania (o ile ono nie jest potrzebne albo nie da się przeprowadzić w okręgu danego urzędu skarbowego) przedstawia sprawę przełożonej izbie skarbowej. Ta ostatnia, jeżeli jest właściwa, wymierza podatek, uzupełniwszy w razie potrzeby postępowanie bądź sama, bądź za pośrednictwem odpowiedniego urzędu skarbowego, w przeciwnym razie odstępuje sprawę izbie właściwej.

Izba właściwa ustala stosownie do zachodzących okoliczności faktycznych, który z podwładnych jej urzędów skarbowych ma doreczyć nakaz płatniczy lub utrzymać sprawę w ewidencji, o ileby wymierzenie podatku było narazie niemożliwe lub tylko w części możliwe.

§ 109. Gdy przedmiotem darowizny jest majątek, który darujący posiadać będzie w dniu swej śmierci (§ 98 ustęp c), winien obdarowany w ciągu miesiąca od otrzymania wiadomości o śmierci darującego zawiadomić o niej urząd skarbowy, w którego okręgu ma mieszkanie. Ma podać:

- 1) imię i nazwisko, zawód i ostatnie miejsce zamieszkania darującego,
- 2) datę i miejsce zdziałania darowizny,
- 3) imiona i nazwiska oraz adresy wszystkich obdarowanych,
- 4) wymienienie wszystkich miejscowości (w kraju i zagranicą), w których znajduje się majątek darowany.

W przypadkach, o których mowa w niniejszym paragrafie, stosują się odpowiednio §§ 62 do 65.

Jeżeli obdarowany jest zarazem spadkobiercą lub legatarjuszem, to należy postąpić, jak gdyby również majątek darowany przypadł mu tytułem spadku lub legatu.

Postanowienie przejściowe.

§ 110. O ile w myśl art. 35 i 36 Przep. o op. sp. wymiar podatku spadkowego zależy od przynależności państwowej spadkodawcy lub nabywcy, należy w przypadkach, w których spadkodawca zmarł przed dniem 31 stycznia 1920 r., stosować powołane artykuły w ten sposób, jak gdyby ustawa z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Pol-

skiego (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44) oraz rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 czerwca 1920 roku o wykonaniu tej ustawy (Dz. U. R. P. № 52, poz. 320) uzupełnione rozporządzeniem z dn. 20 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 39, poz. 246), obowiązywały już w dniu śmierci spadkodawcy.

W przypadkach, których dotyczy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 1922 r., zawierające przepisy przechodnie w przedmiocie obywatelstwa na obszarze Ziemi Wileńskiej (Dz. U. R. P. № 63, poz. 565) — jeżeli spadkodawca zmarł w czasie od dnia 15 stycznia 1921 r. do dnia 23 marca 1922 r. — należy stosować art. 35 i 36 Przep. op. sp., jak gdyby powołane rozporządzenie Rady Ministrów obowiązywały już w dniu śmierci spadkodawcy.

W przypadkach, których dotyczą §§ 2 lub 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 10, poz. 58), dotyczące Śląska Cieszyńskiego, Spisza i Orawy — jeśli spadkodawca zmarł przed dniem 31 stycznia 1923 r. należy stosować art. 35 i 36 Przep. o op. sp., jak gdyby powołane rozporządzenie Rady Ministrów obowiązywało już w dniu śmierci spadkodawcy.

Początek mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia.

§ 111. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie przestają obowiązywać rozporządzenia: z dnia 22 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 78, poz. 524), z dnia 5 sierpnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 79, poz. 543), z dnia 17 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 10, poz. 74), z dnia 24 czerwca 1922 roku (Dz. U. R. P. № 52, poz. 476), o ile dotyczy b. dzielnicy rosyjskiej z dnia 20 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 6, poz. 39) i z dnia 24 stycznia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 13, poz. 86).

Minister Skarbu: *H. Linde*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Głabiński*

Minister Poczty i Telegrafów: *Moszczyński*

Załącznik 1 do rozp. Min. Skarbu
z dn. 25 sierpnia 1923 r. (do § 1).

K L U C Z

do odszukania postanowień ustawowych, zawartych w „Przepisach o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej” z dnia 4 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. № 55, poz. 391).

Artykuł ustawy z dnia 29 maja 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299)	Odpowiedni artykuł Przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. zaboru rosyjskiego	Artykuł Przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (Dz. U. R. P. № 55/1923, poz. 391)	Odpowiedni artykuł ustawy z dnia 29 maja 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. № 49, poz. 299)
2 ⁸⁾	8 ⁸⁾	1	25
3 ⁹⁾	9 ⁹⁾	2	11 ⁷⁾
4	11	3	25 ¹⁾
5	12	4	27
6	13	5	28
7	14	6	10
8	15	7	29
10	6	8 ⁸⁾	2 ⁸⁾
11	2	9 ⁹⁾	3 ⁹⁾
12	21	10	30
13	35	11	4
14	36	12	5
15	37	13	6
16	38	14	7
17	39	15	8
18	40	16 ⁵⁾	—
19 ²⁾	25	17	31
20 ⁸⁾	26	18	32
21 ¹⁾	31	19	33
22 ⁸⁾	32 ⁸⁾	20	34
23	33	21	12
24	34	22	35 ⁴⁾
25	1	23 ⁶⁾	—
26 ¹⁾	3	24	37
27	4	25	19 ²⁾
28	5	26	20 ²⁾
29	7	27	38
30	10	28	39
31	17	29	40
32	18	30	41
33	19	31	21 ¹⁾
34	20	32 ⁸⁾	22 ⁸⁾
35 ⁴⁾	22	33	23
37	24	34	24
38	27	35	13
39	28	36	14
40	29	37	15
41	30	38	16
42	41	39	17
53	42	40	18
		41	42
		42	51
		43	53

¹⁾ W brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 296).

²⁾ W brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 31 poz. 183).

³⁾ W brzmieniu ustalonym ustawami: z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33 poz. 263) oraz z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 31 poz. 189).

⁴⁾ W brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33 poz. 263).

⁵⁾ Art. 13 i 17 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 296).

⁶⁾ Art. 6 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33 poz. 263).

⁷⁾ Z uwzględnieniem ustawy z dnia 18 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. № 45 poz. 279).

⁸⁾ W brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 14 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 61 poz. 453).

⁹⁾ W brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 296) oraz rozporządzeniem z dnia 14 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 61 poz. 453).

Załącznik 2 do rozp. Min. Skarbu
z dnia 25 sierpnia 1923 r. (do § 49).

Rok 19..... miesiąc.....

Urząd stanu cywilnego wyznania..... w..... gminy..... powiatu.....

Wykaz wypadków śmierci przeznaczony dla urzędu skarbowego w.....

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
№ kolejny	№ aktu w księdze zgonów	a) Nazwisko (co do mężatek i wdów, oprócz nazwiska męża również nazwisko panieńskie); b) Imię; c) Zawód	a) Miejsce zgonu (gmina i powiat; o ile chodzi o miejscowość wiejską — również ulica i № domu); b) Jeśli zmarły(a) nie mieszkał(a) stale w powyższej miejscowości, należy wymienić miejscowość i powiat stałego zamieszkania	Wiek (ilość lat)	Dzień śmierci	Stan cywilny zmarłego(tej); należy odpowiedzieć jednym z wyrazów następujących: kawaler, żona, wdowiec, rozwiedziony; panna, zamężna, wdowa, rozwiedziona	Czy pozostał majątek i gdzie się znajduje. Ile możności należy też podać z czego on się składa oraz prawdopodobną wartość sprzedaną	Spadkobiercy (nazwiska, imiona, z wód, adres, stosunek pokrewieństwa)	Czy jest testament i kto go przechowuje	Jeśli spadkobiercy lub niektórzy z nich są bądź nieobecni, bądź małoletni (lub bezwłasnowolni), to należy w tej kolumnie podać, kto zarządza majątkiem spadkowym.	Jeśli spadkobiercami są małoletnie dzieci lub wnuki albo wdowa po spadkodawcy, należy w tej kolumnie podać: a) czy i b) z jakich powodów niezwłoczna zapłata podatku spadkowego byłaby dla nich ze względu na ich stosunki gospodarcze zbyt uciążliwa, oraz c) w jakim terminie zapłata byłaby możliwa bez narażenia ich gospodarstwa na niebezpieczeństwo.	U w a g a

Załącznik 3 do rozp. Min. Skarbu
z dnia 25 sierpnia 1923 r. (do § 56).

Sąd..... w.....

Wydział Hipoteczny Sądu..... w.....

W Y K A Z

wypadków śmierci, ujawnionych w miesiącu..... 19..... roku,
przeznaczony dla urzędu skarbowego.

1	2	3	4	5	6	7	8
Pozycja	№ sprawy	Nazwisko, imię, zawód i ostatnie miejsce zamieszkania spadkodawcy	Data śmierci	Czynność urzędowa, przy której Sąd dowiedział się o śmierci spadkodawcy	Rodzaj pozostałego majątku i miejsce, gdzie on się znajduje	Prawdopodobni spadkobiercy i legatarjusze	U w a g i urzędu skarbowego

Załącznik 4 do rozp. Min. Skarbu
z dnia 25 sierpnia 1923 r. (do § 62).

(Strona pierwsza)

Z E Z N A N I E

majątku spadkowego, pozostałego po.....

zmarłym
zmarłej dnia..... 19..... r. w.....

(Strona druga)

D Z I A Ł I.

Majątek, znajdujący się na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej oraz zagranicą.

1	2	3	4	5
№ kolejny	Przedmioty majątkowe należące do spadku	Wartość w czasie ulożenia zeznania	U w a g i	Z a p i s k i władzy skarbowej
		M a r e k		

D Z I A Ł II.

Majątek, znajdujący się w Polsce poza obszarem b. dzielnicy rosyjskiej.

6	7	8	9	10	11	12
Województwa	Powiaty	Miejscowości	Władza skarbowa powołana do opo- datkowania spadku	Sąd powołany do przeprowadzenia postępowania spadkowego	U w a g i	Zapiski władzy skarbowej
w których majątek się znajduje						

(Strona trzecia)

D Z I A Ł III.

D ł u g i i c i ęż a r y.

13	14	15	16	17	18
№ kolejny	Szczegółowe określenie.	Suma	Dowody, załączone do zeznania	U w a g i	Z a p i s k i władzy skarbowej
		M a r e k			

(Strona czwarta)

D Z I A Ł IV.

U d z i a ł y w s p a d k u.

19	20	21	22	23	24	25
№ kolejny	Wymienienie spadkobierców i legatarjuszów	W jakim sto- unku rodzin- nym osoba, wymieniona w kolumnie 20, pozostawała do spadkodawcy	Z jakiego ty- tułu ma udział w spadku i z czego udział ten się składa	W tej kolumnie należy co do każ- dej osoby, wymienionej w kol. 20, podać, czy za życia spadkodawcy otrzymała od niego darowizny, a w danym razie co do każdej da- rowizny, miejscowość i datę zdzia- łania jej oraz wartość darowanych przedmiotów w dniu zdziałania da- rowizny	U w a g i	Zapiski władzy skarbowej

D Z I A Ł V.

I n n e d a n e.

Oświadczam, że wszystkie dane wymagane według formularza zeznania I „Instrukcji o sposobie zeznania majątku spadkowego” (załącznik 4 i 5 do rozporządzenia z dnia 25/VIII 1923 r. Dz. U. R. P. № 101 poz. 794) zeznałem zeznałam zeznaliśmy

lepszej wiedzy zgodnie z prawdą i nie zataiłem zataiłam zatailiśmy żadnego przedmiotu, który był własnością zmarłego w dniu jego śmierci. zmarłej jej

_____ dnia _____ 19____ r.

podpis urzędowo poświadczony
i adres składającego zeznanie

Załącznik 5 do rozp. Min. Sk.
z dnia 25 sierpnia 1923 r. (do § 62).

INSTRUKCJA

o sposobie zeznania majątku spadkowego.

Uwagi ogólne.

1. O ile rozmiary urzędowego formularza zeznania nie wystarczają do umieszczenia w nim wszystkich danych, należy podać je na osobnych arkuszach. Można też całe zeznanie napisać nie na formularzu urzędowym, byleby było ułożone według tego formularza.

2. Kto oświadcza świadomie nieprawdę celem udaremnienia opodatkowania spadku lub spowodowania wymiaru w kwocie niższej, niż należy się według ustawy, staje się winnym występku i ulega w drodze sądowej grzywnie aż do 10-krotnej wysokości kwoty, na której utratę Skarb Państwa narażono. W razie okoliczności szczególnie obciążających może być wymierzona, prócz grzywny, kara więzienia do sześciu miesięcy (art. 31 Przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej z dnia 4 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. № 55, poz. 391).

3. Jeżeli osoba, która złożyła zeznanie, dowiedziała się następnie, że do majątku, podlegającego podatkowi spadkowemu, należą przedmioty, nieobjęte zeznaniem, lub że wogóle ujawniły się okoliczności faktyczne, uzasadniające wymierzenie podatku w sumie wyższej niż wynikająca z zeznania pierwotnego, to ma w ciągu miesiąca od dnia, w którym otrzymała wiadomość o tym stanie rzeczy, złożyć zeznanie dodatkowe.

Sposób wypełnienia poszczególnych działów formularza.

Dział I.

4. W dziale I należy wymienić wszystkie przedmioty, które znajdują się na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (co do majątku, znajdującego się zagranicą, patrz ustęp 25 niniejszej instrukcji).

5. W dziale I mają być wymienione (stosownie do art. 6 Przep. o op. sp. i § 68 rozp. wykonawczego) również rzeczy, które w dniu śmierci spadkodawcy nie znajdowały się w jego posiadaniu, gdyż były oddane na skład osobie trzeciej, jeżeli spadkodawca miał prawo rozporządzania niemi, choćby solidarnie z nim miały prawo rozporządzania inne osoby.

Dotyczy to również przedmiotów przechowywanych w skrzynkach depozytowych (safes) tudzież pieniędzy ułokowanych w instytucjach bankowych (wkładów oszczędnościowych, wkładów na rachunek bieżący).

6. W kolumnie 2 należy wymienić poszczególne przedmioty w porządku następującym:

- a) grunta i budynki,
- b) prawa wieczystej dzierżawy (prawa emfiteutyczne),
- c) kopalnie,
- d) papiery wartościowe (rodzaj i wartość nominalna oraz kupony już płatne, a niezrealizowane, tudzież odsetki za czas od płatności

ostatniego kuponu do dnia śmierci spadkodawcy),

- e) wierzytelności hipoteczne,
- f) wszelkiego rodzaju wierzytelności niehipotekowane (z obligów, weksli, wkłady oszczędnościowe, udziały w spółdzielniach lub w spółkach, zaległe czynsze dzierżawne i t. p.),
- g) sumy ubezpieczone, które stały się płatne wskutek śmierci spadkodawcy (z podaniem instytucji ubezpieczeniowej i numeru polisy),
- h) pretensje z tytułu strat wojennych (§ 15 rozporządzenia wykonawczego),
- i) prawa, mające wartość majątkową, niewymienione pod e) — h) np. prawa autorskie, patenty na wynalazki, prawo do czynszu lub innych powinności z tytułu wieczystej dzierżawy,
- j) gotówkę,
- k) przedmioty wszelkiego rodzaju wyżej niewymienione (np. inwentarz żywy i martwy, o ile nie należy do „nieruchomości z przeznaczenia” i wartość jego nie mieści się w sumach, podanych już w kolumnie 3 co do nieruchomości pod a), b) lub c), maszyny, narzędzia, powozy, konie, krowy, sprzęty domowe, odzież, dzieła sztuki, kosztowności i t. p.).

7. Co do przedmiotów, wymienionych wyżej pod a), b) i c) należy podać w kolumnie 2: miejscowość, powiat, numer policyjny i hipoteczny, obszar, rodzaj budynków.

8. Co do wierzytelności (ustęp 6 lit. e, f) należy wymienić w kolumnie 2: imiona i nazwiska lub firmy oraz adresy dłużników (także instytucji bankowych, w których ułokowane są pieniądze); przy hipotecznych należy podać nadto: przedmiot, obciążony hipoteką (nieruchomość lub wierzytelność), numer hipoteczny odnośnej nieruchomości oraz miejscowość, w której ona się znajduje.

9. Co do wierzytelności oprocentowanych należy podać w kolumnie 2 stopę procentową, oraz czasokres, za który odsetki w dniu śmierci spadkodawcy były już wymagalne, lecz jeszcze nie zostały uiszczone.

10. Co do budynków i tych przedmiotów ruchomych, które są ubezpieczone od ognia, należy wymienić w kol. 4 instytucję, w której je ubezpieczono.

11. W kolumnie 2 należy wymienić szczególnie również takie prawa, należące do majątku spadkowego, które zdaniem składającego zeznanie są wątpliwe (co do których niewiadomo, czy lub w jakiej mierze one istnieją lub czy i w jakiej mierze są wykonalne).

Zeznający może jednak podać w kolumnie 4, że i z jakiego powodu zachodzi wątpliwość i przedstawić wniosek o odroczenie decyzji co do opodatkowania tych praw (§ 14 rozporządzenia wykonawczego).

12. W kolumnie 3 winien składający zeznanie podać według swej najlepszej wiedzy co do każdego przedmiotu, wymienionego w kol. 2 lub co do każdej grupy przedmiotów jednorodnych wartość sprzedażną t. j. odpowiadającą cenom sprzedaży przedmiotów tego samego rodzaju w czasie ułożenia zeznania.

13. Jeżeli prawo, wymienione w kol. 2, jest wątpliwem (ustęp 11 niniejszej instrukcji), to należy w kol. 3 podać jego wartość przypuszczalną.

Dział II.

14. W razie wypełnienia działu II winien podatnik załączyć (lub w swoim czasie dodatkowo złożyć) odpis zeznania, obejmującego część majątku spadkowego, znajdującego się w innej dzielnicy (lub zeznań, dotyczących obu innych, dzielnic).

Odpis ma być uwierzytelniony przez władzę w innej dzielnicy, której złożono zeznanie.

W tym samym celu winien podatnik do zeznania, w którym wypełniony jest dział II, załączyć odpis tego zeznania (dwa odpisy, jeżeli reszta majątku spadkowego znajduje się w dwu innych dzielnicach). Urząd skarbowy zwraca ten odpis, zaopatrzywszy go w zaświadczenie zgodności z oryginałem, poczem podatnik ma go przedstawić właściwej władzy w innej dzielnicy.

Dział III.

15. Przy wypełnianiu kol. 14 należy zastosować analogicznie wskazówki, podane w ustępach 8 i 9 niniejszej instrukcji.

16. Dokumenty, na które powołuje się podatnik celem udowodnienia długów i ciężarów, należy nie tylko wymienić w kol. 16 lecz załączyć do zeznania w pierwopisach lub wierzytelnych odpisach.

17. Jeżeli majątek, podlegający podatkowi spadkowemu, znajduje się nie tylko na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i wobec tego ma być złożone zeznanie także władzy skarbowej, mającej siedzibę w innej dzielnicy, to należy w dziale III podać te tylko długi i ciężary, które pozostają w związku z przedmiotami, wymienionymi w dziale I.

Niewątpliwie więc należą do działu III długi hipoteczne, które obciążają nieruchomości, wymienione w dziale I lub które wynikły z prowadzenia przedsiębiorstw zarobkowych, znajdujących się na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

O ileby było wątpliwe, z którą dzielnicą pewien dług lub ciężar pozostaje w związku, należy go podać w któremkolwiek z zeznań, które w danej sprawie mają być złożone władzom skarbowym dzielnicowym.

Dział IV.

18. W kol. 20 należy wymienić również:

- a) osoby, które wskutek śmierci spadkodawcy (na podstawie testamentu lub z ustawy) nabyły użytkowanie majątku spadkowego lub jego części albo prawo do świadczeń powtarzających się (do renty i t. p.);
- b) osoby, które wskutek śmierci spadkodawcy nabyły prawo do żądania wypłaty sumy ubezpieczonej.

19. O ile osoba, wymieniona wyżej w ustępie 18 pod a), nabyła użytkowanie lub prawo do świadczeń powtarzających się na czas swego życia, należy w kol. 20 podać jej wiek w chwili śmierci spadkodawcy.

20. Przy każdym nazwisku, wymienionem w kol. 20, należy w te same kolumny podać dokładny adres.

21. Dane co do wieku użytkowników oraz osób uprawnionych do świadczeń powtarzających się, uwidocznione w kol. 20, jak również dane co do stosunku rodzinnego do spadkodawcy (kol. 21) należy udowodnić zasadniczo zaświadczeniami z ksiąg stanu cywilnego. Te zaświadczenia mają być wymienione w kol. 24 i załączone do zeznania.

22. Celem wypełnienia kol. 22 należy postąpić się wyrażeniami następującymi: „zapis całego majątku”, „zapis $\frac{1}{4}$ części całego majątku”, „zapis wszystkich nieruchomości”, „zapis wszystkich ruchomości”, „zapis nieruchomości, wymienionej w dziale 1 pod №”, „zapis mk.”, „zapis dożywotniego użytkowania całego majątku”, „zapis dożywotniego użytkowania połowy nieruchomości, wymienionej w dziale 1 pod №”, „zapis renty w rocznej kwocie mk. do osiągnięcia pełnoletności”, „suma ubezpieczona marek, wymieniona w dziale I pod №”, „z ustawy: jedna piąta część spadku”, „z ustawy oraz wskutek zrzeczenia się spadku przez trzeciego syna spadkodawcy: połowa majątku spadkowego”, „z ustawy: połowa na własność oraz dożywotnie użytkowanie jednej szóstej części spadku i t. p.

23. Jeżeli pozostał testament, należy w kolumnie 24 podać, kto przechowuje pierwopis.

24. W kolumnie 23 należy wymienić darowizny, zdziałane przez spadkodawcę za życia na rzecz osób, wymienionych w kolumnie 20, bez względu na to, czy zdziałane były na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej czy w innej dzielnicy, czy zagranicą.

Sposób zeznania majątku znajdującego się zagranicą.

25. Majątek, znajdujący się zagranicą, o ile podlega podatkowi spadkowemu (art. 36 Przep. o opodatkowaniu spadków) należy podać w dziale 1 (kolumna 2 i 3) szczegółowo: a) jeżeli przedmioty majątkowe, podlegające podatkowi spadkowemu, znajdują się tylko na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej oraz zagranicą, a nie znajdują się na obszarze b. dzielnicy austriackiej lub pruskiej, b) jeżeli cały majątek, podlegający podatkowi spadkowemu, znajduje się zagranicą, a spadkodawca zamieszkiwał na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

W innych razach postanowi władza skarbową w każdym przypadku poszczególnym w której dzielnicy ma być zeznany majątek zagraniczny. O spowodowanie takiej decyzji może podatnik zwrócić się do którejkolwiek z władz skarbowych polskich, do których zakresu działania należą sprawy opodatkowania spadków. O ile tą decyzją poruczono wymierzenie podatku spadkowego od majątku zagranicznego władzy skarbowej, mającej siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, należy ten majątek wymienić szczegółowo w kolumnie 2, w przeciwnym razie wskazać w kolumnie 4 władzę skarbową w innej dzielnicy, której złożono zeznanie majątku zagranicznego.

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI

Wzór 6 do § 101.

Specjalny poborca

Notarjusz

w

dnia 19..... r.

Nº

DO KASY SKARBOWEJ

Wpłacam przy niniejszem na dochód Ministerstwa Skarbu za czas

od do

tytułem opłat stempłowych mk.

„ podatku od darowizn mk.

„ mk.

„ mk.

razem mk.

Słownie

(podpis)

Wzór 7 do § 102.

Notarjusz w

Wykaz wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu*)

za miesiąc 192..... r.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
№ bie- żący	№ reper- torjum	Data aktu	Rodzaj i krótka treść czynności	Suma podlegają- ca opłacie (podatko- wi)	P o b r a n o t y t u ł e m			U w a g i	
					6% -owej opłaty stempłowej (alje- nacyjnej) od umów o przenie- sienie własności nieruchomości	opłat stempło- wych innego rodzaju	podatku od darowizn		
					M a r e k				
Razem									

dnia 192..... r.

(podpis)

*) Pod wykazem należy ściśle wskazać, jakie sumy, dokąd, kiedy i za jakimi pokwitowaniami zostały wpłacone na poczet pobranych przez notariusza sum.